

عنوان مقاله:

تحلیل شاخص های هوشمند در کاهش میزان آسیب پذیری کالبدی مسکن شهری (مطالعه موردی: منطقه ۱ شهر تهران)

محل انتشار:

دوفصلنامه جغرافیا و توسعه فضای شهری، دوره 6، شماره 1 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

حمید رضا مشایخی - دانشگاه تربیت مدرس

سیدعلی علوی - دانشگاه تربیت مدرس

صفر قائدرحمتی - دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

مسکن و جان پناه به عنوان یکی از ضروری ترین نیازهای بشری همواره در صدر خواسته های انسان قرار داشته است. خانه های هوشمند از جمله آخرین دستاوردهای صنعت مسکن در عصر حاضر هستند که در چند دهه اخیر در کشور ما نیز مورد توجه قرار گرفته اند، روش تحقیق این پژوهش توصیفی - تحلیلی است؛ که در بخش اول با مطالعه مقالات و اسناد؛ تعریف مسکن هوشمند، زمینه ها، اجزا، کارکردها و همچنین به وسیله مشاهدات عینی و تکمیل پرسشنامه اطلاعات لازم درباره شاخص های مسکن هوشمند جمع آوری شد، در ادامه با استفاده از تکنیک سلسله مراتب AHP میزان آسیب پذیری کالبدی واحدهای مسکونی منطقه ۱ شهر تهران مشخص شده است؛ که نتایج نشان می دهد بسیاری از نواحی مسکونی در معرض آسیب پذیری شدید قرار دارد. همچنین برای پاسخ به فرضیه تحقیق نظرات ۳۰ نفر از اساتید و صاحب نظران بخش مسکن جمع آوری و به وسیله تکنیک تحلیل مسیر تجزیه و تحلیل شده است. نتایج حاصل از تحلیل مسیر نشان می دهد کلیه عوامل دارای اثر مستقیم و معنی دار بر روی کاهش آسیب پذیری مسکن شهری می باشند. تفکیک آثار مستقیم و غیر مستقیم متغیرها بر کاهش آسیب پذیری مساکن شهری نشان می دهد که عامل امنیت و ایمنی با مقدار ۸۹۲٪ بیشترین اثر مستقیم را به طور مثبت و معنی دار بر کاهش آسیب پذیری مسکن شهری دارد. نکته قابل توجه در مورد این عامل این است که اثر غیرمستقیم این عامل از طریق عامل رفاه و آسایش با مقدار ۸۶۳٪ است، که بسیار قابل توجه است؛ به عبارتی عامل امنیت و ایمنی از طریق عامل رفاه و آسایش سبب کاهش چشمگیر آسیب پذیری مسکن خواهد شد. همچنین اثر مستقیم عامل رفاه و آسایش با میزان ۴۲۲٪، و صرفه جویی انرژی با مقدار ۳۹۸٪ به مقدار قابل توجهی بر کاهش آسیب پذیری مساکن شهری موثر هستند.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی مسکن، مسکن هوشمند، شاخص های مسکن، آسیب پذیری کالبدی، منطقه ۱ شهر تهران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1388005>

